

In 1998 heeft de Europese Commissie een grootschalig proefproject opgestart om te onderzoeken wat een geschikte methode is voor elektronische Identificatie en Registratie van vee. Dit project heet het Ideaproject wat staat voor Identification Electronique des Animaux. Meer hierover kunt u vinden op <http://idea.jrc.it>
In grote lijnen komen de bevindingen van het onderzoek hier op neer:

Bij **370.000** runderen, **500.000** schapen, **29.000** geiten en **15.000** buffels werden diverse methodes gebruikt waaronder de microtransponder oftewel de chip.

De conclusie over het gebruik van de transponder was als volgt:

“Bij injecteerbare transponders kon slechts ongeveer 80% worden gerecupereerd en slechts 52% daarvan kon goed afgelezen worden. Het extractieproces beïnvloed kennelijk de leesbaarheid.”

Let wel: dit houdt dus in dat 20% van de transponders niet meer te traceren is aan de slachtlijn!!!

Die kunnen slechts worden opgespoord met een röntgenapparaat en dan verwijderd worden. Dit gebeurt niet in slachthuizen. Waar blijven die transponders? In onze voeding!

Bij het noemen van voor- en nadelen staat bij de chip te lezen:

“De recuperatiegraad van de transponder is laag in vergelijking met andere identificatiemiddelen. Het risico dat identificatiemiddelen in de voedselketen terechtkomen is daardoor hoger. Slechts de helft van de gerecupereerde transponders is nog leesbaar na extractie, hetgeen crosschecking en documentatie bemoeilijkt. Tenslotte is voor het injecteren van de transponder enige speciale opleiding nodig.”

E.e.a. laat weinig fantasie meer over chips en de voedselveiligheid.

Het moet gezegd worden dat het er alle schijn van heeft dat de chipregeling niet alleen een mogelijk gevaar voor onze paarden is maar ook voor ons. De kans dat u ongemerkt glas en zware metalen op uw bord krijgt is verre van nihil.